

מיונולוג של משה ורבינ

נכון שזה נחשב לכנייז'מגורים יוקר רתי. כשעובתי את הבית, לפני שנה וחצי, נז - אז ראש-מועצה לא יכול להיות דייר-משנה בדירה! אני חייב לקבל אורחים, טלפונים, חייב תנאים מינימי ליים.

מה לעשות? לקחתי הלוואה, פרסתי אותה על פני 48 חודשים, בתשלומים, ואני מקווה שיהיה טוב. אחרת, אין לי

וחכמה. נוצרו בינינו יחסי-עבודה כאלה שהלוואי על כל עשי-ישראל. הרבר הזה היה לצנינים, והחברות הזאת קיבלה פירושים מפרושים שור נים, גם עליידי חלק מבני-מישפחתי. יש לי שלושה ילדים. הרכילות התי-פשטה, והינמיקה שנוצרה, גרמה לכך שעובתי את הבית. למען דפנה? לא למען אף-אחד! עובתי את הבית! היא ממשיכה לתפקד כסגנית, והינמיקה הפעולה בינינו מוכיח את עצמו וזוכה בהערכה.

אני גם לא נמשך. השילטון המרכזי, כפי שהוא נראה כיום, רחוק מאוד מלהיות שילטון אטרקטיבי. יש לנו שילטון קצת מטומטם, קצת מושחת, אבל בעיקר - הרבה פרימיטיביות. לכן אינני מתפלא על הנביא שלא המריא, על הקורה בשטחים, על מילחמת-הלבנון. אינני מתפלא למראה מערכת-הבריאות הקורסת תחתיה. איך ניתן לתקן? רק עליידי טיפול בהלם! אני? איך אני יכול כיום להשפיע?

ידעתי שצריך להיות חצרו, אבל זה יותר! ידעתי שהמערכת הפוליטית היא חרא, אבל לא ידעתי שהחרא עד כדי כך מסריח! ידעתי שהעסקנים יפריעו, אבל לא צפיתי עד כמה. ידעתי שהתור שבנים זקוקים ליד מובילה, אבל לא הבנתי עד כמה... מה שכן הפתיע אותי הוא "המע" כרים": אני יכול לשבת עם משקיע אמריקאי ולדבר במאקרו, ודקה אחר-כך לשבת ולטפל בכעיות של אשה מוכה. מעברים כאלה מתרחשים תוך

"להיות שר זה

חננו ריש - בטאמה!"

מושג מה אעשה. זה נורא מביך אותי, לפרוס את חיי עד כדי כך, לפרטים.

מוניה שפירא:

"היכרות שטחית בלבד!"

אני חבר של מוניה שפירא? מה פיתאום? הוא מפעיל נהדר את הקאנטור-קלאב ברמת-השרון, יש ביי

על אף הצער שבעזיבת הבית, אני מתנתח בקשר הטוב עם הילדים. מסתי בר שזה אפשרי. נכון לעכשיו, אני חי בנפרד מאשתי - לא בהליכי-גירור שין. לפני שנה זאת היתה הרכילות החמה ביותר ברמת-השרון. זהו מקום קטן ו...אני רוצה לאמר שאני מעריך את גר יעקובי, דויד ליבאי, רפי ארדי ואנשי-ציבור אחרים שעברו זאת. רק מי

אים קטנים, לישון עד מאוחר בכוקר. אני חייב לעבוד על עצמי. יש רבר מצחיק: במדינה שלנו מכ-שירים למיקצועות רבים, אך לא למיקי צוע הפוליטיקאי. קשה לי לדמיין את עצמי מדבר כך לפני חמש שנים. עברתי תהליך של התבגרות, של התפשרות. הבנה של תהליך מחייבת מעט חושי-הומור. בעצם, מה מיוחד אותי? המילחמה כשמרונת. יש כאן פקיד שהלך לשלר שה בנקים, מרי יום ביומו, במשך 20 שנים, בסדר מסויים. ואני כאתי והעזתי לשנות זאת!

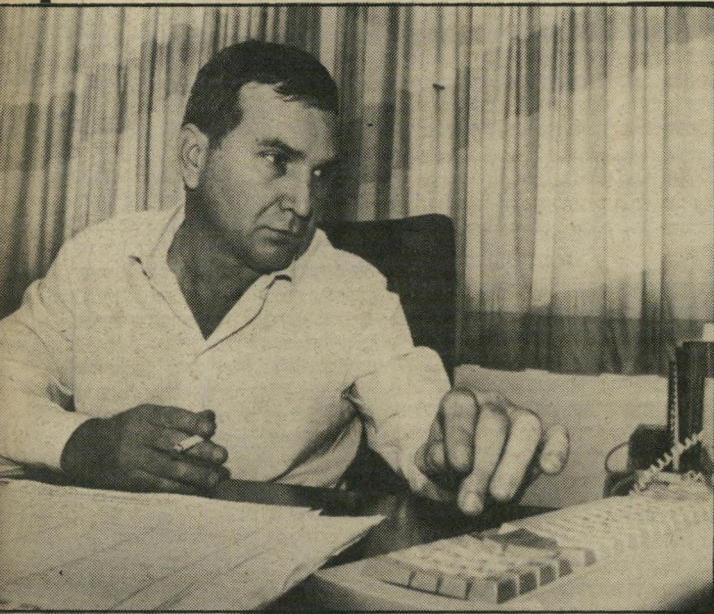
עזיבת בית:

"הרכילות החמה ביותר..."

אחרי שאחד מסגני נפטר לפני שלוש שנים, התמנתה לי סגנית בשם דפנה: אשה מוכשרת, יפה, אמנה

הרי אבלי בתוכו ואחובק חיבוק-רוד. בעוד חמש, עשר שנים? ארצה להת-קדם, להתפתח, לתרום. אני לא בנוי לעשות זאת בתוך המנגנון המיפלגתי הקונונציונלי. האם אני רואה את עצמי כחלק מה-רשות-המבצעת בעתיד? את מתכוונת למישרת-שר? זאת לא גישה נכונה. להיות שר, למעט אולי שר-אוצר וכמה תפקידים נוספים, זה גנטרי-שבטאטה. מה ייצא לי מזה? וונווג ליכי למי שהתואר חשוב לו! מה רוצה נב'אדם? שיהאכו אותו ושהוא יממש את עצמו. גם אני. לכן אני רואה את עצמי חמש שנים נוספות פה, ברמת-השרון. איך אני מכין עצמי לקראת מטר-תי? לא עובר די על עצמי. וראי שזאת טעות מציד. התפקיד הזה לא מאפשר לי להינתק, לא מאפשר לי מנוחה, תענוגות כאלה מדי פעם - לתפוס ראש באילת, חו"ל לחודש, חט-

שגיות. אני חייב להתמודד יומיום עם החיים האמיתיים: שהילדים יילכו כאופן מסודר לגן, שיהיה מואר ברחובות. כאן - אי-אפשר שלא להחליט, לחתוך במקום. האם אני חושב על הכנסת? עדיין לא. קרנציה אחת עדיין לא מספקת כדי לממש את הפוטנציאל, כדי לממש את הפוטנציאל הגלום בני: שלוש שנים למרתי את התפקיד, שנה תיכננתי, ועכשיו אני צריך לשלם - להחזיר את זה. עשיתי כבר את כל הטעויות. גם מבחינת האורח זה לא בריא להחליף מנהיגות ככל פעם. חוץ מזה, אני חושב שראש-רשות מקומית יש כוח והשפעה יותר מאשר לחבר-כנסת מהשורה. זהו פשוט תפקיד חשוב יותר.

אבי וליפמן, העומד החם

"אני הולך לפעול לביטול ההליכים!"

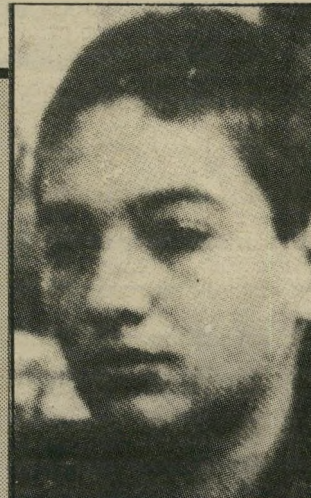
35 ימי-מחבוש, מייד אחרי ה-אירוע.

עברי טילמן אל אביו רק יומיים אחרי-כן, וסיפר לו שהמדינה בו-רק ביום השבת התאפשר לזר-בין לבקר בב'לא-מגידו. כן, זהו הפעם הראשונה בשבילו, בשביל כולנו!"

ניסיון לשחרר ביחד מה אירע בין התוקפים ובין הקצינים שבתוך המכונית. הקצינים נסעו ליום-ספורט, ועל פי פקודות מס'כ"ל לא היו מחוייבים בנשיאת-ימשק. לפן הצילו את נפשם.

המונח "שעיר לעזאזל" עולה בשיחה יותר מפעם אחת. ורבינ אינו מתקומם נגדו. "אני לא חושב שממקד בה"ד 1 פעל על מי הוראות מלמעלה", מהרר ורבינ. שוב מנתחים את המצב של קצינים בלי נשק מול תוקפים חמושים, ותמהים על מערך הצינפיות מהקצינים. "אם זה היה צריך להיות עונש חינוכי - אז..." מסכם ורבינ בתונה. "אני הולך לפעול לביטול ההליכים, לערער על גור-הדין!"

אחר-כך נראה כיצד יגיב. כשי-אמרתי שכדאי לארגן לבנו כמה שיחות עם פסיכולוג, כדי למנוע רגשות-אשם על האבידות שנגרמו בפיוע, הגיב בבילבול: "לא יודע, נראה. קודם שהילד יחזור, נבדוק אותו ואז נראה..." גם לזה, אגב, צה"ל היה צריך לדאוג!"

עברי ורבינ, הקצין שברח

עברי ורבינ, בנו הבכור (20) של משה ורבינ, זכה בכותרת ובתמונה בעיתונים. ורבינ הצעיר נמנה על המשת הקצינים שנשעו ב'רנו', או בני שמורס ברעש גדול - ברחו, אלזהים ישמרו, מה'רנו' שהי-תקפה.

הראיון עם ורבינ נעשה לפני שבנו זכה במנת-מירסום משלו. ביקשתי להיפגש עם ורבינ ב-עקבות שמועות שהפיצו נגדו על נסיבות עזיבתו את הבית, מקום-מגוריו ותנאי-מגוריו. ברור היה לי ששמועות אלה הן חלק טבעי מתחילתה של מערכת-הבחירות המוניציפלית. ורבינ הוא טיפוס. ישיר, מחוס-פס, בעל קסם משלו - אדם המעורר רגשות בעד או נגד. אחר-השומתע מהאמצעים המופעלים נגדו, בחר בדרך הנכונה: הוא החי

ורבינ במישרדו

מי שהעז לעזוב את הבית, כמוני, יודע מה זהו"

נינו היכרות שיטחית. אבל מעבר לזה? להיפך - אני מאוד מקפיד על יח-סיס קורקטיים. עם אחר מקודמי היו לו יחסים הרוקים ביותר. לא איתי!

שמועות: "דיבי עדיין

לא יצאו מהארון..."

רצח לשמוע עוד ממה שהפיצו נגדי? הפיצו שאני מואשם בקבלת-שחד של ארבעה מיליון דולר מבניית עיר-המכוניות. ברצינות! נכתבו נגדי מכתבים אנר-נימיים. חלק מהחומר הועבר לבריכת היועץ המישפטי לממשלה. אלה חוקי המישחק הפוליטי? אינני יודע אפילו בכירור, מהם מתחרי כסי-בובי-הבחירות הקרוב. יריבי עדיין לא יצאו מהארון.

אילו היו מצהירים על כוונותיהם, לפחות הייתי יודע. איש עוד לא הצ-היר, פורמלית או באורח לא-פורמלי, שהוא מועמד לראשות-המועצה. בכל-יזאת, יש לי השערות מי מתכו-נן ופועל נגדי. נרמה לי שאני במעקב.

שהעז ועשה זאת, כמוני, יודע איזה כוח נפשי, בגרות והחלטיות זה רורש.

מדוע איני מתרגש? מפני שלכך דרושה הסכמת שני הצדדים ו...כסף. חוץ מזה, אני מחוץ לבית ככל המוכנים.

הסבל היה גם מנת-חלקה של דפנה. כשאני משחרר זאת כיום, אני מכין את הדינמיקה: היא התגרשה בסמוך לתא-ריך שאני עזתי את הבית, אנחנו צמד-דים זה לזה 15 שעות ביממה, בגלל העבודה השוטפת, אנחנו נראים כיחד באירועים... כך נולדה הרכילות והיא היתה צריכה להתמודד עם כל זאת.

אני מניח שלאשה - ועוד אשה מצליחה - זה הרבה יותר קשה מאשר לגבר.

שכר-דירה: "לקחתי

הלוואה ל-48 חודשים..."

זה נכון. אני גר בבית-קלקא. שכר-הדירה שם אינו 800 דולר לחודש, אלא 550 או 600. אולי זה יוצא קצת יותר, כולל ועד-הבית.